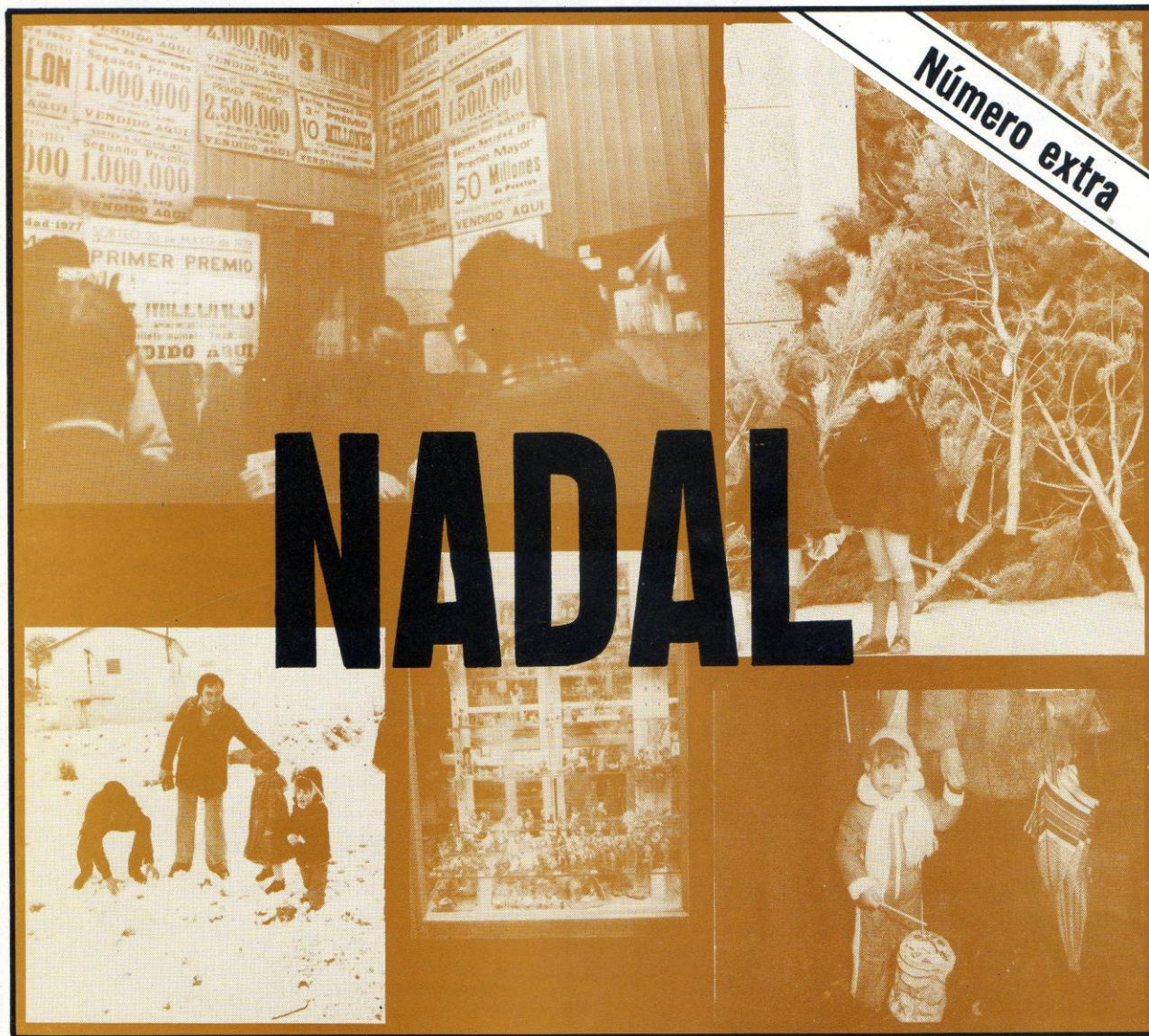

el maresme

setmanari d'informació

MATARO, DEL 25 AL 31 DE DESEMBRE 1981 / NUM. 195 / PREU: 60 PTES.

Número extra

NADAL

Josep Serradell "Roman",
expulsat del PSUC

**"No sóc
antisoviètic"**

Mataró

**El pressupost
dels Pastorets
supera
els dos milions
de pessetes**

Maresme

**Joan Majó
vol pactar
l'entrada
a la gran
Barcelona**

pensar no és malaltia

La imposició d'una diada

"... Desitjo que aquests dies de NADAL tinguis la fragilitat i la delicadesa de viure dins l'alta PAU... i que el núvol, l'opac núvol del temps no ens impedeixi escriure'ns una altra vegada..." MERRY CHRISTMAS & HAPPY NEW YEAR. D'una missiva de la Rosa Ferrer, des de l'Índia. Desembre, 1981.

Amiga que m'has parlat d'en Joan Llacuna ("... ets la lluna-llum del Nadal Opac.") a la fi d'un període cronològic anomenat 1981, et vull dir que no hi ha fites obligades a festejar malgrat que el calendari convencional les imposi. És el nostre temps interior el qui diu "avui és festa" o "avui és dia feiner". I et tinc al pensament quan penso que el suro i la molsa; en Haëndel i el seu messies; les figuretes de fang o plàstic, són coses que arriben a la nostra psicoafectivitat segons el nostre estat d'ànim... no pas a l'inrevés.

Som nosaltres els qui podem celebrar una diada si sorgeix de nosaltres mateixos, però no podem integrar-nos a la cosa imposada si tenim un estat d'ànim diferent. I la vida ens marca unes etapes a estones totalment d'esquena al calendari. Per això, el refusament més clar i resplendent al sentit d'una frase castellana: "esta noche es nochebuena y mañana navidad, saca la bota María, que me voy a emborrachar". En pocs mots tens l'argumentació cabdal del Sistema en un àmbit geogràfic concret. Cal partir de la nostra petita història de cada dia, i, si cal plorar, fem-ho. Lluitem contra els mites i cerquem la nostra identitat en tot moment, sense contemplar calendaris o festes imposades, car són variables i porten una càrrega política ben notòria.

I cal veure, amiga, com el Sistema necessita

festes i atordiments massius... "d'allargar més el braç que la mànega", de contraure dents i de "flipar-se" amb l'alcohol... un dia és un dia. El caos, dolça amiga. Però és un caos en el qual hi ha protatonistes i espectadors. Que cadascú sàpiga trobar el seu lloc és una feina a fer i a tenir en compte; pensa que no pots responsabilitzar-te del mode de fer dels altres i t'has de demanar i exigir-te que cadascú sigui responsable dels seus actes. Per això hem de partir cada vegada més de nosaltres, esmicolant mites i normatives que s'oposen a la nostra llibertat. Si cal, capgirarem el calendari, per trobar la nostra felicitat, el nostre equilibri intern. No ho oblidis.

I si et decideixes, fes-ho amb intel·ligència, amb mesura de les teves possibilitats i amb el compromís de tots dos. Un compromís espontani, madur i potser lent. Però progressiu. I oblida el calendari, els reclams publicitaris, les cançonetes tradicionals i l'origen religiós-mitològic de tota aquesta faràndula.

Amb dificultat, com tots els qui van per aquest parany, coneixeràs que la marginació social racionalitzada, la solitud guanyada (ben descrita per l'Espriu) són uns estadis d'autèntic progressisme. I no hem d'oblidar la vigència a la fi del 81, del poema musical de l'Albert Batiste: "una llarga processó" (disc A4V.12), quan fa referència a l'existència d'un carrer de l'amargor on justament s'apleguen tots aquells qui creuen més en la lluita individual, a estones aspra i dura per aconseguir l'equilibri intern, que no pas en la mansuetud dels xais sobre una gespa ben triada. ●

PERE HORTOS